

ζουσιν· ἀπαράλλακτα, ὅπως ὑπάρχουσιν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς πλείονερα τῶν ὅσα οἱ φιλόσοφοι φκντάζονται, ὡς λέγει ὁ Σαίξσπηρ.

Τὸ Δηλιγιαννικὸν κομματάκι, καθ' ὃ παιδάκι, ἐρταμὴν νίτικο μάλιστα, κάμνει τὸ μεγαλύτερον κακό· ἂν ὁ Καλλιγᾶς εἶναι ὁ ἥρωας, ἐκεῖνο εἶναι τὸ ἡρωϊδίου τῆς συνεδριάσεως. Ἄν τοῦ πρώτου τὸ ἀνάστημα δὲν ἦτο τόσῳ λιλιπούτειον, δὲν θὰ ἐδίσταζα νὰ παραβάλω τὸ δεύτερον καίτοι οὐδέτερον, — ἂν δὲν εἶναι θηλυκόν, — μὲ τὸν Δαβίδ, ἀποπειρώμενον νὰ ρίψῃ τὴν σφενδόνην του. . . ἀλλὰ τί διάβολο! νὰ κάμω Γολιάθ . . . τὸν κ. Καλλιγᾶν!

Καὶ λοιπὸν ἐξανίσταται ὁ Δημητρακάκης, ἐπιμένων νὰ δώσῃ ὁ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν τὰς πληροφορίες τὰς ζητηθεῖσας ἀπὸ τὴν προλαβοῦσαν συνεδρίασιν. Πρώτην φορὰν ἀκούω τὴν φωνὴν του, ἡ μᾶλλον μαντεύω, ἐπειδὴ τὸ σκιάφος μοι ἀπέκρυπτε τὰς φυσιογνωμίας, ὅτι ἡ φωνὴ ἐκείνη δὲν δύναται νὰ εἶνε ἄλλου, ἢ τοῦ Δημητρακάκη. Καὶ καθὼς δὲν δύναμαι ἐκ τῆς ἀντηγήσεως νὰ διακρίνω σαφῶς τί λέγει, νομίζω ἀκριβῶς ὅτι γαυλίζει:

Καλλιγᾶς: πρὸς τὸν Δημητρακάκην: Μ' ἀρέσει νὰ δίδω πάντοτε ἀκριβεῖς πληροφορίες· ἀλλ' ἀφοῦ ἐπιμένετε, σὰς ἀπαντῶ καὶ τώρα, — διὰ νὰ κοιμηθῇτε ἡσυχα.

Δημητρακάκης: Ἐγὼ ἡσυχα κοιμοῦμαι· δὲν κοιμῶνται ἐκεῖνοι οἵτινες ἀδικοῦν τὴν πολιτείαν, ὅχι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι εὐεργετοῦν τὴν πολιτείαν. Γάου, γάου, γάου.

Ὁ κ. Δημητρακάκης εἶνε προορισμένος νὰ ἐγείρῃ περὶ ἐκυτὸν ἀτμοσφαῖραν θορύβου καὶ ὑβρεολογιῶν. Ἰσως διότι εἶναι αὐτὸς οὗτος ζωντανὸς θόρυβος καὶ λανθάνουσα ὕβρις ἐν τῷ παροστήματι, ἐν ταῖς κινήσεσι καὶ τῷ ἤχῳ τῆς φωνῆς, καὶ ὅταν ἀκόμη ἔχῃ πλήρη διάθεσιν νὰ εὐσχημονῇ. Μόλις ἀνελθὼν τὸ βῆμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου, εἰρήσθῃ ἐν παρόδῳ, κάμνει καὶ τὸν περίπατόν του, ἀφοῦ δὲ ἔμπορεῖ τὴν ὥραν ἐκείνην νὰ πηγαίνη 'ς τὰ Πατήσια, δέχεται κατὰστήθῃ, ὡς πεντάρην ἀδέξιος ἡθοποιὸς, ἀπὸ τοῦ ὑπερφῶν ὁμῶς ριπτομένην τὴν λέξιν φάυλος, ἣν ἐκασπενδονίζει ἐναντίον του εὐαίσθητος βουλευτῆς τῆς συμπολιτευτέως εἰς ἀντάλλαγμα τῆς λέξεως ρουσφέτια. Τόσῳ λοιπὸν ἀτιμωτικῇ εἶναι ἡ λέξις κ. ἀντιπρόσωποι; καὶ ὁμῶς ὑπάρχει εἰς τὸ λεξικὸν τῆς νεοελληνικῆς, μόνον καὶ μόνον διότι προὔπαρχει ἡ λέξις βουλευτής. Εἶναι τοῦ ἄνθους ὁ καρπός.

Τὸν κ. Καλλιγᾶν διεδέχθη ἐπὶ τοῦ βήματος, ὁ νέος κ. Ζυγομκλᾶς, ὡς ἐργατικὸν μεταξοσκώληκα κουφύπτερος πεταλοῦδα, διὰ ν' ἀπκνήσῃ εἰς τὰ τετριμμένα ἐπιχειρήματα τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ ὑπουργοῦ. (Κατερχόμενον δὲ, ραγδαίως τὸν χειροκροτοῦσι τὰ ἀκροατήρια. Πολὺ νωότερος ἀκόμη, καὶ πρὶν πατήσῃ τὸ πόδι μου εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας, ὅταν ἐμάνθῃνα ἡ ἀνεγίνωσκα εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι ἐχειροκρότησαν τὰ ἀκροατήρια πολιτευόμενόν τινα, ἠπόρουν πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑρίστανται ἀντιπολίτευσις κατ' αὐτοῦ, τί ἔχουν ἀκόμη νὰ ποῦν ἐναντίον του, μετὰ τοιαύτας πανηγυρικὰς ἐκδηλώσεις τῆς κοινῆς γνώμης. Τώρα, ἐξ ἐναντίας, ἐντρέπομαι διὰ λογαριασμὸν τῶν κυρίων ἐκείνων, σκεπτόμενος πῶς δύνανται ἀνευθριάστως νὰ ὑρίστανται τὰς ἐπευφημίας τῶν ἀκροατηρίων.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια τοῦ προηγούμενου ἀριθ. 365)

Εἰς γέρον καθηγηγῆς ἡλικίας τοῦλάχιστον τετρακοσίων ἐτῶν μὲ τετρακοσίας δραχμὰς κατὰ μῆνα ἐδίδασκε (;). Εἰς ἀκροατῆς μόνον ὑπῆρχεν. «Εἰς τὰ 1832, ἔλεγεν, ἐνθυμοῦμαι ὅτι διερχόμην τὴν ὁδὸν Αἰόλου περὶ ὄραν 3ην μετὰ μεσημβρίαν ἡμέραν παρὰσκυρὴν τοῦ μηνὸς Ἰουνίου. Αἰφνης ἀκούω νὰ μὲ φωνάζουν, κύριε Ἰατρε! Κύριε Ἰατρε! ὁρίστε ἐπᾶνω, παρὰκκλῶ. Ἀνῆλθον ἀμέσως· καὶ τί βλέπω; μίαν γυναῖκα μὲ ἐξογκωμένην κοιλίαν, πλύντριαν τὸ ἐπάγγελμα, ἡλικίας 35 μόλις ἐτῶν, ξανθὴν, ἐν καὶ ἥμισυ μέτρον περίπου ὑψηλὴν· ἡ γυνὴ, καταλαμβάνετε, ἔκλειεν ὡς ἐκ τοῦ πόνου ὃν ἡσθάνετο κατ' ἐκείνην τὴν χώραν καταλαμβάνετε· ἀμέσως

ἐγὼ ἐξετάζω τὰ μέρη ἐκεῖνα, καταλαμβάνετε· καὶ τί βλέπω! ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐμβρύου εἶχεν ἤδη ἐξέλθει, οἱ δὲ κλυθμηρισμοὶ τοῦ ἥσαν ἀρκετὰ ἰσχυροὶ, ὥστε νὰ ἐννοήσω ὅτι τὸ ἐμβρυον ἔζη καὶ ἐπομένως ἦτο βιώσιμον, καταλαμβάνετε. Μόλις ὁμῶς ἐπιθέτω τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του διὰ νὰ τὸ ἐξελεύσω, ὡ τοῦ θαύματος! αὐτὸ πάλιν ἀποσύρεται ἐντὸς τῆς κοιλίας, καταλαμβάνετε. Δὲν δύναμαι, κύριε, νὰ σὰς δώσω εἰκόνα καλλιτέραν τοῦ παρὰδόξου καὶ σπανίου τούτου γεγονότος, ὥστε νὰ τὸ κατανοήσῃτε εὐκόλως, ἐὰν δὲν σὰς κάμω τὴν ἐξῆς παραβολὴν: Ὑποθέσατε τῶνόντι, κύριοι, ὅτι ἔχετε εἰς ἓν δωμάτιον μίαν χελώνην ἐπὶ μιᾶς τραπέζης· ὅταν δὲν εἶνε κανεὶς ἐν τῷ δωματίῳ, τὸ ζῶον μὴ φοβούμενον, καταλαμβάνετε, βεβαίως προβάλλει τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ κελύφους του· ἀλλ' ἐὰν αἰφνης εἰσεέλθῃτε εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ κατὰ πλείονα λόγον θίξῃτε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν κεφαλὴν τοῦ ζώου, ἀμέσως τοῦτο ἀποσύρει αὐτήν. Δὲν γνωρίζω, κύριε, ἐὰν ἐξέφρασα καλῶς τὴν ιδέαν μου, ἐὰν σὰς ἔγινε καταληπτός. Ἄς σὰς εἰπῶ δὲ ἐν παρόδῳ ὅτι ἡ παραβολὴ μου αὕτη ἐδημοσιεύθη εἰς ἓν Ἰταλικὸν Ἱατρικὸν περιοδικὸν τῆς Παδοῦς εἰς τὰ 1876, καὶ ἔκτοτε εἶνε ἐν χρήσει εἰς τοὺς ὅρους τῆς μακρυτικῆς. Πάντες οἱ παριστάμενοι, καταλαμβάνετε, ἔμειναν ἐκθαμβοὶ ἀπέναντι τοῦ σπανίου τούτου φαινομένου· μὲ ἡρώτων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἵνα μάθωσι τὴν Ἱατρικὴν μου γνώμην· καὶ ἐγὼ εὐρισκόμην ἐν ἀμηχανίᾳ, διότι ἦτο

Ἐνθ' ὁ κ. Καλλιγᾶς ἀναγγέλλει τὸν ἐπὶ τῶν σιγαροῦ χαρτῶν φόρον, ὁ Στεφανίδης προσθέτει : Καὶ ἔτ' αὖ τσιγὰ πούκα ! Καὶ τότε κατὰ παραδόξον τινα συναρῶν ἐσχηματίσθη ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μου ἡ ἐξῆς σωματολογικὴ ἀναλογία :

Στεφανίδης : Καλλιγᾶς = τσιμποῦναι : τσιγαρόχαρτο.

Ὁνούλουλος.

ΣΤΙΓΜΑΙ

Οἱ φθονεροὶ τὴν θλίψιν ὀνομάζουσι χαράν.

Ὅσάκις συναντήσω νεκρικὴν συνοδείαν αἰσθάνομαι θανάτου κόπων καὶ θεωρῶ σωτηρίαν τὴν ἀποχὴν ἀπὸ πάσης ἐργασίας, ἐν ᾧ ὁ Ῥωμαῖος ἐκεῖνος αὐτοκράτωρ ἐνώπιον τοῦ θανάτου ἐφώνησε *Laboramus* ! (ἄς ἐργαζόμεθα !)

Οἱ κοινωνισταὶ τοσοῦτον ἤδη χρόνον προσπαθοῦσι νὰ συνθέσωσι τὴν ἐξῆς παρομοίωσιν : «Οἱ μύρμηκες οἱ συναθροίζοντες τὰ ψυχικά εἰς τὴν φωλεάν των εἶναι οἱ πλούσιοι : οἱ συνάζοντες τὸ χρεὼμα ἐν τοῖς κιβωτίοις. Οἱ ἄνθρωποι οἱ πεποῦντες τὰς φωλεὰς τῶν μυρμηκῶν καὶ καταστρέφοντες τὸν πλοῦτον αὐτῶν εἶναι οἱ κοινωνισταὶ οἱ . . . [Ἐὼς ἐδῶ ἤγαγε τὴν παρομοίωσιν ἡ δευτέρα γαλλικὴ ἐπανάστασις. Οἱ κοινωνισταὶ δὲν κατάρθωσαν εἰσέτι νὰ πράξωσιν ἐπὶ τῶν κιβωτίων των πλουσιῶν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τῶν μυρμηκοφωλεῶν.

τὸ πρῶτον παραδείγμα ἐν τῇ ἐπιστήμῃ : ἄς σῆς εἶπω δὲ ἐν παρόδῳ ὅτι ὠνόμασα τοῦτο «τοκετὸν πρὸς τὰ ἔσω» πρὸς διαστολὴν τοῦ «τοκετοῦ πρὸς τὰ ἔξω», ὅρος ὅστις ἐπίσης καθιερώθη ἕκτοτε ἐν τῇ ἐπιστήμῃ. Εἶπα λοιπὸν εἰς τὴν οἰκογένειαν ὅτι πρὸς τὸ παρὸν ὁ τοκετὸς ἐγείνει πρὸς τὰ ἔσω καὶ ὅτι ἡ γνώμη μου εἶναι νὰ περιμείνωμεν. Τῷ ὄντι μετὰ δύο μῆνας λαμβάνω μίαν ἐπιστολήν, ἣτις μοι ἀνήγγελλε ὅτι τὸ ἔμβρυον ἐξῆλθεν ὀριστικῶς, δηλαδὴ ἐγένετο ὁ τοκετὸς πρὸς τὰ ἔξω. Σπᾶνιον μὲν εἶναι τὸ φαινόμενον τοῦτο, ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη τὸ παραδέχεται : διότι εἶδον μετὰ τὴν ἀνακάλυψίν μου ταύτην καὶ ἄλλα ὅμοια παραδείγματα ἀναφερόμενα ὑπὸ ἄλλων συγγραφέων. Ὁ κ. Scantoni, διδάσκαλος μαθητῆς, δὲν παραδέχεται τὰς θεωρίας μου ταύτας : ἀλλ' ἡμεῖς ἔχομεν ὅλως ἐναντίαν γνώμην, εἰς τρόπον ὥστε πίπτει ἡ θεωρία τοῦ κ. Scantoni.

Ὁ Σωκράτης μετὰ τοῦ φίλου του ἐξῆλθον τῆς παραδόσεως κρατοῦντες τὰς πλευράς των ἐκ τῶν γελῶτων ἀρκεῖ ! ἀρκεῖ ! λέγει ὁ Σωκράτης, θὰ ἀσθενήσω ἐκ τοῦ γέλωτος : ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω ἂν πρέπη τις νὰ γελᾷ ἢ νὰ κλαίῃ. Φρονεῖτε, λέγει μετὰ σοβαρότητος, ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ Ἀσκληπιοὶ εἶναι τοιοῦτοι :

Πλὴν σπακιωτάτων τινῶν ἐξαιρέσεων, οἱ λοιποὶ μὲ μικρὰν διαφορὰν εἶναι τοιοῦτοι : θὰ τοὺς ἰδῇτε, λέγει συνοφρυσμένος ὁ ξένος, ὑπαγορεύοντας ἐν γένει ἐκ τετραδίων ἀρχαιολογικῶν, ὡς ὑπαγορεύουσιν ἐν τῷ ἀλληλοδι-

Ἄλλοι μὲν νυμφευόμενοι συμμαζεύουσι τὰς γυναῖκας των, ἄλλοι δὲ συμμαζεύονται ὑπ' αὐτῶν.

Τίς ἐκ τῶν ἀνθρώπων δὲν κατάρθωσε νὰ ἴδῃ τὴν δευτέραν ἢ δίστην αὐτοῦ ἡμέραν ; Ὁ ἀποθανὼν πρὸ τῆς συζύγου του.

Τὸ μῖτος ἐν τῇ ἐκδικήσῃ εἶναι ὅ,τι ἡ συμπάθεια ἐν τῷ ἔρωτι.

Ὅσον ὑπερήφανος καὶ ἂν εἶναι ὁ ἐγωῖστής, ἔχει ὅμως καὶ μίαν ταπεινὴν ἐπιθυμίαν, ταύτην, νὰ θέλῃ νὰ ἦνε ἐγωῖστής.

Σφίγξ.

ΜΑΣ ΗΛΘΕ

ὁ Δημήτριος Κόκκος τέως ὑποπρόξενος Κορυδζᾶς, μετὰ τῆς Κυρίας του καὶ κατέλυσεν εἰς τὸ *Ξενοδοχεῖον Ἀττικῆς*.

ΜΑΣ ΗΛΘΕΝ ΑΚΟΜΗ

ὁ Α. Λεονάρδος, ὑποπρόξενος Μυροβουνίου, καὶ κατέλυσεν εἰς τὸ *Ξενοδοχεῖον Γαλλίας*.

ΕΜΝΗΣΤΕΥΘΗ

ὁ διευθυντὴς τοῦ νεοσυστάτου Καφεναείου τῆς Πλατείας μας κ. Σπυρίδων Ζαχαράτος τὴν καλὴν κόρην Ἀναστασίαν Καραβρόνη.

δακτικῷ σχολεῖν εἰς τὰ παιδία. Τὰ τετράδια ταῦτα εἶναι ἀντιγραφή καὶ ἀπάνθισμα ξένων βιβλίων διδάσκουσιν εἰς τοὺς φοιτητὰς πέντε ἢ δέκα πράγματα, τὰ ὅποια οὗτοι ἀποστηθίζουν καὶ τὰ ἐφαρμόζουν ἀκολουθῶς εἰς τὴν πρᾶξιν ὡς ἀπλὰ μηχαναί· φρονῶ δὲ ὅτι εἰς ὑποδηματοποιὸς ἢ ζυλουργὸς ἐντὸς ἐνὸς ἐξαμήνου δύναται νὰ γείνῃ ἐπίσης καλὸς ἱατρός ὡς αὐτοί. Δὲν ὑπάρχει ἐπιστημονικὴ ἀνατροπὴ, δηλαδὴ τὸ πνεῦμα δὲν λαμβάνει τὴν καλλιέργειαν ἐκείνην, ὥστε ἀκολουθῶς νὰ παραγάγῃ τι ἐξ ἐαυτοῦ· δὲν ἔχει τὴν ἐρευνητικὴν καὶ παρατηρητικὴν ἐκείνην τάσιν, ἣτις γεννᾶται εἰς ἐν πνεῦμα, τὸ ὅποιον κατενόησεν τὴν φιλοσοφίαν τοῦ ὁργανισμοῦ ὡς τοιοῦτου ἢ ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον· δὲν ἔχει τὴν γενικευτικὴν ἐκείνην ιδιότητα δι' ἣς τὸ ἱατρικὸν πνεῦμα ἐξ ἀπλουστάτων φαινομένων ὁρμώμενον καταλήγει εἰς τὴν κατανόησιν τῶν συνθετωτέρων καὶ γενικωτέρων ἐνδιαφερόντων κατ' εὐθεῖαν τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν ἀνθρωπότητα.

Τὰ πάντα ἐδῶ θεωροῦνται λελυμένα, διὸ διδάσκοντες καὶ διδασκόμενοι θεωροῦσι περιττὸν νὰ καταγίνωνται μὲ γνωστὰ πράγματα ! Ἐνθ' εἰς τὴν Εὐρώπῃ καὶ τὴν Ἀμερικὴν πάντοτε ἀπορίκι ὑπάρχουν ! διὰ τοῦτο βλέπει τις ἐκεῖ νέους μόλις ἐξεληθόντας τοῦ Πανεπιστημίου νὰ ἐργάζωνται ἐπὶ τινα καιρὸν καὶ ἀκολουθῶς νὰ συμπληρώσωσιν ἕκαστος κατὰ τὰς δυνάμεις του ἐν κενόν, μίαν ἀπορίαν, ἐν τῇ ἐπιστήμῃ.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΟΥ.

"Έχει γλυκόλογα, και χαμογέλια,
Καί τσακίσματα που σέ τρελλαίνουν,
Στὰ μάτια δάκρυα, 'ς τὰ χείλη μέλια
Που σέ πεθαίνουνε και σ' ανασταίνουν,
Και λές 'περήφανα όλου του κόσμου :
'Ο ἄγγελός μου !

Τὰ ἔχει πρόχειρα· μὰ χάρισμά σου ;
Αὐτό εἶν' ἄδικο· σου τὰ πουλάει·
Τὴν εὐτυχία σου και τὰ μυαλά σου :
Νὰ τὸ ἀντάλλαγμα που σοῦ ζητάει,
Και θ' ἔχει ἄδικο, ἂν πῆς· του κόσμου :
'Ο διδάλος μου !

Κι' ὅταν μεθούριο ἀφανισμένο,
Γυμνὸ, θεότρελλο σέ παρτήσῃ,
Και, φίνος ἔμπορος, 'ς τὸν πρῶτο ξένο
'Απ' ταῖς πρᾶγματαις της πᾶ' νὰ πουλήσῃ,
Θὰ ἔχει ἄδικο ἂν πῆς ἁλόμα :
'Η παληοβρόμα.

(1879)

· Αμέθυστος.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ

Αἱ Λιχάδες ὠνομάσθημεν οὕτω διότι ὁ Ἡρακλῆς ἐρρί-
ψεν ἐκεῖ ποτε τὸν Λίχην.

"Όταν ἐπεσκέφθη αὐτὰς ὁ Βασιλεὺς πρὸ διετίας, ἡρώ-
τησε τὸν ἐκεῖ ὑπομαίραρχον.

— Καὶ ξεῦρεις πότε ἐρρίξε ἐδῶ ὁ Ἡρακλῆς τὸν Λίχην ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, Μεγαλειότατε, ἀπαντᾷ ὁ ὑπομαί-
ραρχος, δὲν ἤμουνα τότες ἀποσπασματάρχης.

Τί κακαί; γλώσσαις !

Ξεῦρετε πῶς ἐδάπτισε ἓνας τὴν ἀχμνὴν ὡς τηλεγρα-
φικὸν στύλον δεσποινίδα Ρ. ἥτις ἐπιτηδεύεται τὴν φι-
λόσοφον ;

— Λογίαν ῥέγκαν !

"Επρόκειτο περὶ τοῦ δικαστοῦ Τ. ὅστις τίποτε δὲν ἀν-
τιλαμβάνεται ἀπὸ τὰς δικάζομενας ὑποθέσεις.

Εὐφύης δικηγόρος ἔλεγε :

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δικάζει πάντοτε ἐρήμην !

Μία γνωστὴ Κυρία ἐζήτησεν ἐπιμόνως ἀπὸ τὸν ἄνδρα
τῆς νὰ ἀναγνώσῃ τὴν περίφημη *Narā*.

Εὐρίσκειτο εἰς τὰς σκανδαλωδεστέρης σελίδας.

Τίς ἠδύνατο νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι ἡ Ἰατρικὴ, ἥτις πρὸ
δεκαετηρίδων τινῶν ἐκράτει εἰς τὴν μίαν χεῖρα τὸ «γλυ-
στήρι», καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὸ «Φλεβοτόμον», ἡ Ἰατρικὴ
τοῦ Gil-Blas, ἀφοῦ διὰ τελευταίαν φορὰν ἐφήρμοσεν ἐρ-
έκυτῆς τὰ δύο ταῦτα ὄργανα διὰ νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ το-
σούτων προλήψεων, ἤθελεν ἐπὶ τέλους συμπαραλάβει ὑπὸ
τὸ μέγα κράτος της τῇ ἀρωγῇ καὶ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν
της ἐπιστημῶν ἄπειρον πληθὺν ζητημάτων, τὰ ὅποια
ἄλλοτε ἐθεωροῦντο ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν φιλοσό-
φων, ἠθικολόγων καὶ κοινωνιολόγων ἐξεταζόντων αὐτὰ
διὰ τῶν ἐξόδων τῆς φαντασίας των ;

Δὲν ἐννοῶ βεβαίως ἐκείνην τὴν Ἰατρικὴν τὴν ὅποιαν
μυηθάνει τις διὰ νὰ θεραπεύῃ νόσους τινὰς καὶ νὰ χρη-
σιμεύῃ ὡς πόρος ζωῆς μόνον· ἀλλ' ἐκείνην, ἥτις τῇ βοή-
θειᾳ καὶ τῶν ἄλλων μετ' αὐτῆς στενῶς συνδεδεμένων
φυσικῶν ἐπιστημῶν, ὡς καὶ τῶν διαφόρων αὐτῆς κλά-
δων, συμβάλλει εἰς τὴν κατανόησιν ὅχι μόνον τοῦ ὁργα-
νισμοῦ αὐτοῦ μεμονωμένου, ἀλλὰ καὶ τῶν νοσούντων ἠθι-
κῶν ιδιοτήτων αὐτοῦ, τῆς κοινωνίας, τῶν ἐθνῶν, τῆς
ἱστορίας ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, τῶν νόμων τῆς ἀνα-
πτύξεως τῶν φυλῶν αὐτῆς καὶ πλείστον ἄλλων ζητημά-
των ἐχόντων ὑψίστην φιλοσοφικὴν σημασίαν καὶ ἐπι-
δρώντων ἐφ' ὅλης τῆς ἱστορίας τῆς παρούσης ἢ μελλού-
σης γενεᾶς διὰ τῆς ἐπικρατήσεως ἰδεῶν καὶ πεποιθήσεων,
αἵτινες δίδουσιν τοιαύτην ἢ τοιαύτην διεύθυνσιν εἰς τὰς
πράξεις τοῦ ἀνθρώπου. Εἰς ἐκάστην ἐποχὴν τῆς παρελ-

θούσης ἱστορίας παρατηροῦμεν ὅτι ἀναλόγως τῶν ἐπικρα-
τούντων φιλοσοφικῶν ἢ θρησκευτικῶν ἰδεῶν εἶχεν ἀνάλο-
γον κράσιν καὶ χαρακτῆρα ἡ ἀνθρωπότης. Πολιτεῖαι, νό-
μοι, ἥθη, προλήψεις κοινωνικῆς κατὰστασις, πάντα ἐξ
αὐτοῦ ἐξηρτῶντο !

— Ὡστε, διέκρινε ζωηρῶς ὁ Σωκράτης, ὅλα αὐτὰ ἔχουν
σχέσιν μετὰ τὴν Ἰατρικὴν ; Περιέργον !

— Μὰ βεβαίως ! ποῖον ζήτημα ἐν τῇ Ἰατρικῇ θὰ
θίξη, χωρὶς νὰ κινηθοῦν ὅλα ὁμοῦ τὰ ἄλλα, τὰ ὅποια
σὲς ἀνέφερα ; Ποῖον φαινόμενον, συμβαῖνον ἐν οἰκῷ ποτε
ὁργανισμοῦ, πρὸς κατανόησιν του δὲν ἔχει τις ἀνάγκην νὰ
ἀναδράμῃ μέχρι τῶν πηγῶν, ἐνθα εὐρίσκεται ἡ μήτηρ
Φύσις ; Πῶς θὰ ἐννοήσῃ τις τὴν παρουσίαν τοῦ ἀνθρώ-
που καὶ τὴν θέσιν, ἣν κατέχει, ἐὰν δὲν ἀνατρέξῃ μετὰ
τοῦ Φυσιοδίφου μέχρι τῆς στοιχειώδους ἐκφάνσεως τῆς
ζωῆς παρουσιαζομένης ὑπὸ μορφήν ἐνὸς ἀπλουστάτου ζω-
ορίου Μονοκυττάρου, καὶ μετὰ ταῦτα νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν
ἀνάπτυξιν αὐτοῦ, ἕως οὗ φθάσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον ; ἐὰν
δὲν πράξῃ οὕτω, τότε θὰ καταντήσῃ νὰ παραδεχθῇ τὴν
κομικωτάτην ἰδέαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος παρουσιάσθη δι' ἐνὸς
φυσήματος εἰς τὴν Γῆν. Ἐν φύσημα θεϊκὸν ἢ ἀνθρώπινον
τὸ πολὺ δύναται νὰ ἐκτοπίσῃ μερικὰς μυῖας, καὶ οὐδὲν
πλέον. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ὁ Ἰατρός ἐπιστήμων συνταυτί-
ζεται μετὰ τὸν Φυσιοδίφην ἐξετάζοντα τὴν ἀρχὴν τῆς γε-
νέσεως τῶν ὄντων· ζητεῖ τὴν συνδρομὴν του εἰς εἰδι-
κά τινα ζητήματα· ἀνέρεχται εἰς τὴν σφαῖραν τῶν φυ-

— Ά! μὰ εἶναι μιὰ ἀηδία αὐτὴ ἡ Νανά.

— Δὲν σοῦ τῶλεγα, γυναῖκά μου . . . Ἐσὺ τὸ γουδί, τὸ γουδοχέρι.

Ἐ μὰ νὰ κ' ἐγώ, γιὰ νὰ τιμωρήσω τὸν ἐκυτὸν μου, θὰ τὴν διαβάσω ὡς τὸ τέλος καὶ δύο φορὰς μάλιστα!

Ἄκρον ἄκρον ἀτυνομικοῦ ζήλου :

Νὰ ζητοῦν νὰ ἀνακαλύψουν μιὰ κρυφὴ . . . σκὰλα

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΔΙΚΗ.

(ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΕΝ ΣΥΡΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ.)

Ἡ ἀπὸ τοῦ Π. Σαββάτου ἀρχαμένη ἐνώπιον τῶν ἐν-
ταῦθα Κακουργιοδικῶν, κατὰ Σταμπολοπούλου κλπ.
ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς Πέμπτης.

Ἄλλὰ τίς ἡ δίκη αὕτη; Ποῦ ἔγκειται ἡ σπουδαιό-
της τῆς; Πῶς ὁ ἐξαήμερος αὐτὸς πάταγος;

Ἄν ἡ σπουδαιότης δὲν τῇ ἀπεδόθη παρὰ τοῦ ἰδίου
παθόντος Δημοπούλου διὰ τῶν φυλλαδίων καὶ λιβέλ-
λων, δι' ὧν κατεσχότισε τὴν ἀτμοσφαῖραν, καὶ ἐξ ὧν
δύνασαι νὰ εὕρῃς εἰς οἰονδήποτε μέρος, ἔστω καὶ ὁ-

κατανόμαστον τοῦ οἴκου σου, ἂν δὲν ἔγκειται ἡ σπου-
δαιότης ἐν τῇ φανατικῇ καταδίωξει τοῦ Δημοπούλου,
κατὰ παντὸς ὑπόπτου, Προξένου, Δικαστοῦ, ἰδιώτου ἢ
Ὑπουργοῦ, ἂν δὲν ἔγκειται ἐν τῇ πενταστῇ (!!!)
προφυλακίσει τῶν κατηγορουμένων καὶ τοῦ θανάτου ἐξ
αὐτῶν, τοῦ μὲν Δηλαρᾶ ἐν ταῖς φυλακαῖς, τοῦ δὲ Γο-
νίδου, ἐν τῇ φυγοδικίᾳ, μὰ τὸν Δημόπουλον, ἀγνοῶ ποῦ
ἔγκειται αὕτη.

Πρόεδρος ἐν τῇ δίκῃ εἶναι ὁ ἀγαθὸς Μανιάκης, Σύ-
νεδροι δὲ οἱ Ζερβουδάκης καὶ Ναυτίης, τοῦ ὑπὸ τὴν κυ-
βέρνησιν του δικαστικοῦ σκάφους.

Εἰσαγγελεὺς, ὁ εὐφραδὴς κ. Ἐμμ. Λυκούδης.

Γραμματεὺς, ὁ στερεότυπος φίλος σου Βεκερέλλης.

Πολ. Ἐνάγων, ὁ παθὼν μετὰ τῶν δικηγόρων Τόμκν
καὶ Βενιζέλου.

Συνήγοροι, οἱ Μπουφίδης, Σαλταμπάκης καὶ Γεράρ-
δος, καὶ

Κατηγορούμενοι, οἱ ἐπιζῶντες Γ. Σταμπολοπούλους
καὶ Π. Παύσαιας.

Πολλὰ τὰ κατὰ τὴν μακρὰν διάρκειαν τῆς ὅλης δί-
κης λαθόντα χῶραν, ἅτινα παρατρέχω, καθ' ὅσον καὶ
ὁ χρόνος ἐπιλείπει μοι, καὶ χῶρος ἤθελε καταληφθεῖ
πολύς εἰς τὰς στήλας τοῦ «Μὴ Χάρεσαι» διὰ δίκην,
ἥτις παρ' ἄξιαν ἔλαβεν ἄτοπον σπουδαιότητα.

Οὐχ ἤττον δὲν δύναμαι ν' ἀπαρῶ καὶ περίληψιν
αὐτῆς βραχεῖαν, τὸ μὲν, ὅπως ἀναπαύσω τὴν συνείδησίν
μου ἀπέναντι τῆς ἠθικῆς ὡς ἀνταποκριτοῦ ὑπογεωσέως
μου, τὸ δὲ χάριν τοῦ περιέργου κοινοῦ, οὐ μόνον τῆς
Ἑλλάδος, ὅπερ τόσκι καὶ τόσκι περὶ αὐτῆς τῆς δίκης

σιοδιφικῶν φιλοσόφων ζητεῖ πρὸς τούτοις τὴν συνδρο-
μὴν τοῦ Φυσικοῦ, τοῦ Χημικοῦ, τοῦ Γεωλόγου, τοῦ
Γεωγράφου, τοῦ Ζωολόγου, ὅταν θελήσῃ νὰ ἔχῃ ὅσον τὸ
δυνατὸν ἀκριβῆ ιδέαν τῆς ἀνατομικῆς ἢ φυσιολογικῆς
του σημασίας. Ὅλοι οἱ ἐξετάζοντες οἰονδήποτε ἀντικεί-
μενον τῆς Φύσεως ὀφείλουσι νὰ ἔχωσι γενικὰς τινὰς τοῦ-
λάχιστον γνώσεις ὅλων τῶν ἐπιστημονικῶν κλάδων αὐ-
τῆς, διακριθεῖσιν τεχνητῶς εἰς διαφόρους κλάδους πρὸς
εὐκολωτέραν μελέτην αὐτῶν. Αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι εἶνε
ἐν κράτος ἀπέρκοντον διακρινόμενον εἰς πολλὰς ἐπαρχίας
συγκεχυμένας ἀνευ διαγεγραμμένων ὁρίων ἕκαστος ἐπαρ-
χος ἔχει δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ ἄλλου,
πλείοτερον δὲ πάντοτε εἰς τῆς ἰδικῆν του συμβουλευεῖ
καὶ συμβουλευέται, καὶ οὕτω διοικεῖται τὸ μέγα Βασί-
λειον, ὅπερ καλεῖται Φύσις! Δὲν ὑπάρχει αὐτοκράτωρ
νοῦς νὰ τὸ κυβερνήσῃ ὅλον μόνος του! Εἰς τὸ μερίδιον
τοῦ Ἰατροῦ ἔπεσεν ἡ ὠραιότερα ἐπαρχία ὁ Ἄνθρωπος.
Εἰς Ἰατρὸς λοιπὸν ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὅλας ἐκείνας τὰς
γνώσεις, αἵτινες ἀφορῶσι τὸν ἄνθρωπον ὑφ' ὅλας τὰς ἐ-
πόψεις, ἂν θέλετε, τὸν διοικητὴν τῆς ἐπαρχίας ταύτης
ὅς μὴ τὸν ὀνομαζόμενον Ἰατρὸν, ἀλλὰ Ἀνθρωπολόγον,
διότι Ἰατρὸς ὀνομάζεται ὁ ἐξετάζων τὸν ἄνθρωπον νο-
σοῦντα μόνον· ἀλλὰ τίς θὰ ἦτο Ἀνθρωπολόγος, ἐὰν δὲν
ἔχῃ καὶ ὅλας τὰς ἀπαιτούμενας γνώσεις τοῦ Ἰατροῦ
πλὴν τῆς χρήσεως μερικῶν φαρμάκων καὶ τινων λεπτο-
μερειῶν τῶν νόσων; Ὁ Ἰατρὸς ὅθεν καὶ ὁ Ἀνθρωπολό-

γος τυττίζονται σχεδόν· ἔχουν τὰς αὐτὰς γνώσεις μὲ
μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ Ἀνθρωπολόγος ἐξετάζει τὸν
ἄνθρωπον ἐπὶ τὸ γενικώτερον καὶ εἰς ὅλα τὰ σημεῖα
τῆς Γῆς. Γνωρίζετε δὲ, κύριε Θόμσων, οἱ Ἀνθρωπολόγοι
ὑπόσας ἀνακαλύψεις νεωστὶ ἔκαμον καὶ πόσον συνέβαλον
εἰς τὴν ἀνακάλυψιν μεγάλων φιλοσοφικῶν ἀληθειῶν
δυσκρινήσαν πολλὰ ζητήματα περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ
ἄνθρωπου, τῶν διαφόρων φυλῶν, τῆς ἐπιδράσεως τοῦ
κλίματος, τῶν ἡθῶν, τοῦ ἐδάφους, τῆς γεωγραφικῆς
θέσεως, τῆς ἀναπτύξεως τοῦ νοῦς σὺν τῇ ἀναπτύξει τοῦ
ἐγκεφάλου καὶ τοῦ κενεῖου, τῆς ἱστορίας τῶν ἐθνῶν ἐν
τῇ παραρχαιοτάτῃ ἐποχῇ κτλ. Περί ὅλων αὐτῶν εἶνε
δυνατὸν εἰς Ἰατρὸς νὰ πραγματοποιηθῇ. Ἀλλὰ πάντα ταῦ-
τα ἐδῶ θεωροῦνται λελυμένα· ποῖος τῶν ἐδῶ ἐνδόξων
ἄνδρῶν θὰ χάσῃ τὸν καιρὸν τοῦ ἵνα καταγείνῃ εἰς αὐτὰ;

Τῆς Ἰατρικῆς ὁ σκοπὸς εἶναι ὀλιγώτερον νὰ θεραπεύ-
σῃ τὸ νοσοῦν σῶμα καὶ τὸν ἐγκέφαλον δηλαδὴ τὴν ψυ-
χὴν του ἢ νὰ προλημβάνῃ· ἀλλὰ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν
σκοπὸν αὐτὸν πόσων γνώσεων ἀνάγκην ἔχει! Διὰ νὰ
προληφθῇ μίαν νόσον τοῦ σώματος ἢ μίαν ἀσθένειαν καὶ
δικαστροφὴν τοῦ νοῦς, πρέπει πρότερον τὰ αἰτίαι νὰ εἶνε
γνωστὰ ὅσον τὸ δυνατόν. Πόλεις, ἔδαφος, κατοικίαι,
ὕδωρ, ἀήρ, θερμοκρασία, τροφή, γάμοι, ἀνατροφή, ἥθη,
τέχναι, πολιτεία, νόμοι, κοινωνικὴ κατάστασις καὶ
τόσα ἄλλα εἶνε ἰσχυραὶ αἰτίαι, αἵτινες ὁμοῦ καὶ εἰς
περίστασις τινὰς πλείοτερον μίαν ἐξ αὐτῶν πλάττουσι

ἀνέγνω, καὶ ἐνώπιον τῆς Βουλῆς εἶδε φερομένην τὴν ρεζούσιον ἢ διαχειριστὴν τοῦ Δημοπούλου, τότε οὐδὲν ὑπόθεσιν μετὰ πατάγου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ, ἐν-
θα ἡ πρᾶξις ἐλάβε χώραν.

Πλέον τῶν ἑκατὸν ὑπεβλήθησαν ὑπομνήματα.

Πλέον τῶν 500 ἐξητάσθησαν μάρτυρες, παρὰ διαφό-
ρων ἀνακριτῶν ἐπιτόπιως μεταβάντων.

Πλέον τῶν εἰκοσὶν ἐξεδόθησαν βουλευμάτων.

Πλέον τῶν 50 ἐξεδόθησαν φυλλαδίων καὶ λιθέλλων,
εἰς τὴν σύνταξιν τῶν ὁποίων, κατὰ διαβολικὴν συνέρ-
γειαν εἶχε τὸν δάκτυλόν του Σκόκος ὁ νεώτερος, κατὰ
τὴν ὁμολογίαν Δημοπούλου.

Καὶ μετ' αὐτά.

Πεντήκοντα προτείνονται μάρτυρες κατηγορίας, ἀπ' ἀκρατηρίου.

Δέκα πολιτικῆς ἀγωγῆς καὶ εἰκοσι πέντε ὑπερασπί-
σεως. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ σκυλιὰ, τὰ θηρία, ἐξητασμένα
ἐνόρκως παρὰ τοῦ κ. Εὐταξία πρώτου μάρτυρος.

Ὁ μάρτυς Εὐταξίας ἐδεβαίωσε τὴν πρᾶξιν, συμβά-
σαν ὡς ἐξῆς:

Οἱ κατηγορούμενοι Δηλαρᾶς, Σταμπουλόπουλος, Πρά-
τσικας καὶ Γουίδης, κατέλαβον ἵνα ἔχωσιν ὡς ἰδιοκτη-
σίαν τῶν πακνόμεως τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ξενοδοχεῖον
Λουκούλος, ἀγοράσαντες αὐτὸ παρὰ τοῦ ὑπηρετοῦ ἐν
αὐτῷ Κυριακάτου, ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ὑπηρετι-
κῆς ἰδιότητος τοῦ, καὶ ὅπερ ξενοδοχεῖον ἐξ ἡμισείας
ἀνῆκεν εἰς τὸν Δ. Δημόπουλον. Ἦδη ὁ κ. Εὐταξίας δὲν
ἠδυνήθη νὰ βεβαιώσῃ ἂν ἐλάβε χώραν ἐγκληματικὴ
πρᾶξις, διότι, ἂν οἱ κατηγορούμενοι, ἀγοράζοντες, ὑ-
πέθετον τὸν πωλοῦντα ὑπηρετὴν Κυριακάτου, ὡς πλη-

τὸν ἄνθρωπον τοιοῦτον καὶ οὐχὶ ἄλλον.

Κακοῦργοι, ἡλίθιοι, φθισικοὶ, κλέπται, βιασταί, διαρ-
ροῦντες, ὑποχονδριακοὶ, παραφρονεῖς, πονηροὶ, ἄρπαγες,
ἐλκυσμοὶ ξιφῶν, πιστολισματά, τίμιοι, γενναῖοι, δειλοὶ,
χοιραδικοὶ, ὑστερικοὶ, εὐφυεῖς, βλάκες, κωφοὶ, βωβοὶ,
τυφικοὶ, ἐκφυλιζόμενοι καὶ μυρία ἄλλα κακὰ ἢ καλὰ ἐξ
αὐτῶν τῶν αἰτίων προέρχονται. Κατανοεῖτε ὅθεν ἐκτό-
λως ποῖον προορισμὸν ἔχει ἡ Ἰατρικὴ εὐγενῆ σκοπὸν
ἔχει νὰ βελτιώσῃ τὸν ἄνθρωπον ὑπὸ σωματικὴν καὶ ἡ-
θικὴν ἐποψίν. Δύναται κάλλιον παντός ἄλλου νὰ γνω-
ματεύσῃ περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν πρέπει νὰ γίνωνται
αἱ κατοικίαι, ἡ ἀνατροφή, τὰ ἐνδύματα, ἡ τροφή κτλ.
δύναται νὰ ἀποφανθῇ περὶ τῶν ὑγιεινῶν συνθηκῶν τῶν
ἐπαγγελματιῶν, περὶ τοῦ πολιτεύματος, τῶν νόμων νὰ
κρίνῃ περὶ τῆς ἱστορίας τῆς πρελεθούσης γενεᾶς τῶν ἄν-
θρώπων, (ὡς πραγματεύεται περὶ τούτου εἰς νέος κλά-
δος τῆς Ἰατρικῆς: ἡ Παθολογία ἐν τῇ ἱστορίᾳ) καὶ
ἐν γένει περὶ ὅλων τῶν ἐνδιαφερόντων τὸν ἄνθρωπον.
Διότι ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἰατρὸν ἢ τὸν Ἀνθρωπολόγον
δύναται νὰ ἀποφανθῇ ἀρμοδιώτερον περὶ τῆς ἐπιδρά-
σεως ὅλων τῶν ἀνωτέρω αἰτίων ἐπὶ τῆς καλῆς ἢ κακῆς
ἀναπτύξεως τοῦ σώματος, συμπεριλαμβανομένου ἐπομένως
καὶ τοῦ ἐγκεφάλου, δηλαδὴ τοῦ ἀνθρώπου δρῶντος ἐν τῇ
κοινωνίᾳ ὡς πολίτης, ὡς οἰκογενειάρχης, ὡς ἄρχων, ὡς
διδάσκαλος, ὡς δικαστὴς κτλ.;

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Δεύτερος μάρτυς προσῆλθεν ὁ παθὼν Δημόπουλος.

Ἦ ἐν τῇ σκηνῇ εἰσοδος θεατρικωτάτη. Φυσιογνωμι-
κὰς κρίσεις δὲν φέρω, ἵνα φαντασθῇς μόνος σου ἄνδρα,
εἰσελαύνοντα εἰς τὸ ἀκρατήριον, φέροντα ἐν ταῖς ἀγκά-
λαις ὄχι βρέφος, ἀλλὰ ὀγκώδη παρμαίναν, δικογραφίαν
ἢ δημοπουλογραφίαν ἐκ τετρατῶν καὶ ἐγγράφων.

Τὸ «Ἰητησον τὴν γυναῖκα!» καὶ ἐνταῦθα προέκυψεν
ἀλάνθαστον.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διαφόρων καὶ πολλῶν κατα-
θέσεων, προέκυψεν ὅτι ὁ ἀποβιώσας κατηγορούμενος Δη-
λαρᾶς (ξενοδόχος τοῦ «Βοσπόρου») μετὰ τοῦ Δημοπού-
λου, προσήνεγκον τὴν προστασίαν τῶν εἰς τινὰ περιώ-
νυμον Κόμησσαν, ἐξ Ἰταλίας, διεκδικούσαν ἐν Ἀλεξαν-
δρείᾳ σπουδαίαν περιουσίαν. Καὶ ὁ μὲν Δημόπουλος
ἀνέλαβε τὸ νομικὸν μέρος, ὁ δὲ Δηλαρᾶς . . . τὸ ἰατρι-
κὸν ἢ ἀνατομικόν. Καὶ ἐμάλυναν τίς νὰ ὑποσκελίσῃ
τὸν ἄλλον. Καὶ κατὰ τινὰ μὲν ἔκθεσιν, ὁ Δημόπουλος,
ἰδανικώτερος, ἤθελε νὰ νυμφευθῇ (sic) γράφει ροσφισθῇ
τὴν περιουσίαν, κατ' ἄλλην δὲ ὁ Δηλαρᾶς, θετικώτερος,
ἐδήλωσεν ὅτι ἡ τὴν κόμησσαν θὰ νυμφευθῇ, ἢ ἄλλην
τινὰ (Δούκισσαν, κατὰ τὸν συμπληρώσαντα Μπουφίδην).
Ἄλλ' ἐν τέλει ἡ Κόμησσα ἀπεδείχθη πλύστρα τις, οἱ
δὲ τίτλοι τῆς φαντασιώδους πύργου Ἰσπανικοί.

Ἐσκέφθη ὅτι ἡ κόμησσα αὕτη διὰ νὰ γελᾷ τὸν
Δημόπουλον, θὰ ἦτο τοῦλάχιστον Δημόπουλος εἰς τὸ τε-
τραγώνον.

Ἐφυγε λοιπὸν, καὶ ἀφῆκε τραγομένους τοὺς δύο ἄν-
ταποκριτάς. Ἐκ τούτου ἡ ἔχθρα καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ
Δηλαρᾶ ὅπως διοχτευσθῇ τὸ περιεχόμενον εἰς τὴν γασ-
τέρα τοῦ «Λουκούλου» διὰ τοῦ «Βοσπόρου» τοῦ εἰς
τὴν Ἐταιρίαν Σταμπουλόπουλος κλπ. ἢ κατὰ τὸν Δη-
μόπουλον εἰς Προξενικὸν τινὰ Σκοῦφον ἢ Μάνον.

Μάρτυς τις τὴν πρᾶξιν ταύτην χαρακτηρίζει, οὐχὶ
ὡς ἐγκληματικὴν, ἀλλὰ «Μπεχλιβαρλίκι» ἐνθα ὁ δει-
νότατος (μπεχλιβάνης) ὑπῆρξεν ὁ Δημόπουλος.

Διότι ἐχαρακτηρίσθη παρὰ τινος μάρτυρος ὁ μὲν Δη-
μόπουλος πανοῦργος καὶ μονομανὴς περὶ τὴν λιβελλο-
γραφίαν. Ὁ Σταμπουλόπουλος δὲ εὐφυὴς καὶ τετραπέ-
ρατος. Ὁ Πράτσικας ὄχι κουτός, ὁ Σκούφος μπόσικος κλπ.

— Μπόσικος σκούφος, λέγει τις, θὰ ἦναι ξυλωμένος.

— Ἦλθον καὶ τινες μάρτυρες τῆς ἀφασίας. Ἐξ ἐκεί-
νων δι' οὓς ἀπορῶ διατὶ καλοῦνται. Νὰ μὴ γνωρίζωσι
τίποτε. Τὸ δὲ τίποτε αὐτὸ νὰ μὴν δύνανται νὰ τὸ κα-
ταθέσωσι.

— Βλάκες ἄνωθεν τοῦ μηδενικοῦ.

Τέλος μετὰ τετραήμερον, τὸ στάδιον αὐτὸ τῆς Δημο-
πουλογραφίας, ἐτελείωσε, οἱ κατηγορούμενοι ἀπηλογῆ-
θησαν, καὶ ἡ ἀποδεικτικὴ διαδικασία τελειώνει.

Ἦρξεν δὲ ἡ συζήτησις, περὶ ἧς προσεχῶς.

Βεσ.